

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. Плевен, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М.а Св. Томова

при участието на секретаря АНЕТА ХР. ЙОТОВА
като разгледа докладваното от М.а Св. Томова Гражданско дело №
20224430105225 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по обективно съединени искове с правно основание чл.242, вр. чл.128 от КТ и чл.245, ал.2 от КТ.

В Плевенският районен съд е постъпила искова молба от Л. Н. Ц. с ЕГН *****, чрез пълномощника му адвокат Н. Н. от *** против ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, в която се твърди, че страните имали сключен трудов договор № ***, по силата на който ищеца заемал длъжността *** до 17.07.2020г., с уговорено възнаграждение в размер на 610лв. месечно. Твърди се, че при постъпване във фирмата, ищеца бил командирован за извършване на международни превози в чужбина - ***. На 23.01.2020г. започнало изпълнението на командировъчната заповед с издаване на удостоверение за дейности, съгласно Регламент № 561/2006г. на ЕО, като командировката продължила до 05.05.2020г., или общо 103 дни. Излага се, че след завръщането на ищеца от командировка, трудовото му правоотношение било прекратено на 01.06.2020г., на основание чл.71 от КТ. Твърди се още от ищеца, че за времето на трудовото му правоотношение по банковата му сметка били превеждани общо суми за командировка в чужбина в размер на 2781 евро. Навеждат се доводи, че

съгласно Наредбата за командировките в чужбина за този период дължимата сума на ден била в размер на 27 евро и за общо 103 дни командировка, дължимия размер на командировъчните суми се изчислявал на 4635 евро. Твърди се, че ответника не бил заплатил остатъка от 1854 евро до пълния размер на дължимата сума за времето, през което ищеца бил в командировка в чужбина. Отделно от това не му било заплатено и уговореното трудово възнаграждение в размер на 610лв. месечно или общо за периода на съществуване на трудовото правоотношение - 2828лв.

Като следствие от изложеното се отправя искане за постановяване на решение, с което да бъде осъден ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 1854 евро с левова равностойност 3626.11лв., представляваща дължими командировъчни пари за периода 23.01.2020г.- 05.05.2020г., както и сумата от 2828лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за периода от 17.01.2020г. до 01.06.2020г., както и мораторна лихва в размер на 889.38лв. за периода от 05.05.2020г. до 04.10.2022г. за забавено плащане на командировъчните пари, и мораторна лихва за забавено плащане на трудовото възнаграждение в размер на 672.44лв. за периода от 01.06.2020г. до 04.10.2022г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Претендират се и направените в производството разноски.

Ответникът *** е депозирал писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК, с който оспорва исковите претенции. Признава следните от заявените в исковата молба обстоятелства - наличието на трудово правоотношение между страните по спора, възникнало по силата на представения договор № 12/17.01.2020 г., както и неговото прекратяване на 01.06.2020 г. Не оспорва и обстоятелството, че ищецът е бил в продължителна командировка от 103 дни, изпълнявайки трудовите си функции на ***. Признава и факта, че на ищеца са изплатени общо за командировки в чужбина пари в размер на 2 781.00 евро, което представлявало резултат от умножението на 103 (дни) x 27 (евро за ден командировъчни пари). Навеждат се доводи, че размерът на командировъчните суми следва да се определи по правилата на приложение № 3 към което препраща чл.31 от НСКСЧ, а според действалата към времето на командировката през 2020 г. редакция на същото, размерът на командировъчните бил именно 27 евро/ден при единична езда или общо 2 781.00 евро.

Твърди се, че ответника бил удостоверил получаването на дължимите му заплати, подписвайки надлежно съставените ведомости за месеците януари, февруари, март и април 2020 г., а следващите се осигуровки били заплатени в полза на бюджета. Ищецът отказал да подпише ведомостта за заплати на служителите за м.май 2020 г., поради което и плащането било извършено по банков път.

С оглед неоснователност на главните искове, ответникът твърди и неоснователност на акцесорните искове за мораторна лихва.

В о.с.з. на 20.12.2022г. ищецът е заявил, че оттегля исковата претенция по чл.215, ал.1, във вр. с чл.121 от КТ за плащане на командировъчни суми в размер на 1854 евро с легова равностойност 3626,11лв. и претенцията по чл.86 от ЗЗД за плащане на мораторна лихва върху тази сума за периода от 05.05.2020г. до 04.10.2022г. в размер на 889,38лв.

При това са останали за разглеждане претенциите по чл.242, във вр. с чл.128 от КТ и чл.245, ал.2 от КТ за заплащане на сумата от 2828лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за периода от 17.01.2020г. до 01.06.2020г. и сумата от 672,44лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на трудовото възнаграждение за периода от 01.06.2020г. до 04.10.2022г.

В о.с.з. на 20.12.2022г. съдът е приел за разглеждане въведено от ответника възражение за прихващане. При постановяване на крайния си съдебен акт, съдът констатира, че това определение е постановено при грешка. Същото е от категорията определения, които могат да бъдат отменяни от същия съд по реда на чл.253 от ГПК, т.к. не слага край на делото.

Съдът приема, че е допуснал грешка, приемайки да разгледа възражение за прихващане, т.к. според разясненията, дадени в т.4 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК, когато насрещното вземане, с което се прихваща, каквото е и релевираното от ответника в настоящото производство, е спорно /неликвидно/, т. е. негов предмет е едно спорно право, за което съдът се произнася със сила на пресъдено нещо /чл. 298, ал. 4 ГПК/, при което ефектът на прихващането ще се прояви след влизане в сила на съдебното решение, на общо основание /чл. 131, ал. 2, т. 5 и чл. 133 ГПК/ същото може да бъде направено най-късно с отговора на исковата молба и заявяването му по-късно е недопустимо.

Ответникът не е направил възражението си за прихващане в срока за отговор на исковата молба, а в първото по делото съдебно заседание, което е недопустимо.

С оглед горното, съдът счита, че следва с настоящото решение да остави без уважение искането за разглеждането му. В тази част съдебния акт има характер на определение, което не подлежи на самостоятелно обжалване по реда на чл. 274, ал. 1, т. 2 ГПК. Правилността на преценката за редовността или нередовността на възражението за прихващане и основателността или неоснователността на отказа на съда да разгледа редовно предявено възражение за прихващане се преценява по пътя на институционния контрол на решението – в този смисъл Определение №677 от 15.11.2019 по ч.т.д. №2076/2019г. на ВКС, II т.о.

Съдът, след като се съобрази със становищата на страните и събраните по делото доказателства прие за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните и се установява от приложените преписи на трудов договор №*** и страници от трудова книжка на Л. Н. Ц., че страните са били в трудово правоотношение за периода от 17.01.2020г. до 01.06.2020г., по което ищеца е заемал и изпълнявал при ответника *** длъжността *** при уговорено основно месечно възнаграждение в размер на 610лв. и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0,6% за всяка година трудов стаж.

Страните не спорят, че през периода от 23.01.2020г. до 05.05.2020г. или за общо 103 дни ищеца е бил командирован, като е осъществявал превози на товари в чужбина.

Ответникът е представил платежни ведомости за месеците януари, февруари, март, април и май 2020г. за доказване твърденията си, че е заплатил на ищеца дължимото трудово възнаграждение за процесния период.

Ответникът е оспорил истинността на документите, обективиращи платежните ведомости за месеците януари, февруари, март и април 2020г. в първото по делото о.с.з. на 20.12.2022г., твърдейки, че съдържащите се в тях подписи срещу името му не са положени от него и е постановено от съда извършване на проверката по реда на чл.193 от ГПК относно тяхната автентичност.

От изслушаното в о.с.з. на 20.01.2023г. заключение по допуснатата

съдебно-графологична експертиза се установява, че подписите в оспорените платежни ведомости са положени от ищеца Л. Н. Ц..

Това експертно заключение се възприема от съда, т.к. е изготвено при използване на сравнителен материал от подписа на ищеца в подписани от него документи преди иницииране на настоящото производство пред длъжностно лице при снабдяване с документи за самоличност и по повод трудовото правоотношение, като заключението е достатъчно обосновано и изготвено от вещо лице, разполагащо с необходимите специални знания, позволяващи компетентен отговор на поставените въпроси.

Ето защо, съдът приема, че оспорването на платежните ведомости за периода м.януари – м.април 2020г. не е проведено успешно и тези доказателства се съобразяват при решаване на спора.

От изслушаното в о.с.з. на 20.12.2022г. заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза и представеното от ищеца извлечение от банкова сметка се установява, че за периода от месец януари 2020г. до месец април 2020г. ответното дружество е превело на ищеца суми в общ размер на 3 425,66евро с левова равностойност 6 700лв. с посочено основание „аванс командировка“.

Установява се още от експертното заключение и приложените от ответника платежни ведомости, че дължимото на ищеца трудово възнаграждение за периода, в който страните са били в трудово правоотношение се изчислява на 1 635,20лв. (чиста сума за получаване) общо за месеците януари, февруари, март и април 2020г., включително и 284,20лв. за месец май 2020г., когато работника е имал отработени само 8 дни, а през останалото време е бил в отпуск поради заболяване. Установява се също така от експертното заключение и платежните ведомости, че ищеца е положил подписа си срещу дължимото и начислено трудово възнаграждение за времето от м.януари до м.април 2020г., включително, а в платежната ведомост за месец май 2020г. не се съдържа негов подпис.

Съдът възприема изцяло експертното заключение по съдебно-счетоводната експертиза, като обективно, компетентно, кореспондиращо с писмените доказателства и неоспорено от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл.242 във вр. с чл.128 от КТ.

Установи се от обсъдените писмени доказателства и експертно заключение по допуснатата ССЕ, че страните са били в трудово правоотношение през порцесния период от 17.01.2020г. до 01.06.2020г. и дължимото от работодателя месечно трудово възнаграждение за същия период е било в размер на 1 919,40лв. чиста сума за получаване.

Задължението за плащане на трудово възнаграждение е основно задължение на работодателя като насрещна престация за предоставената му и използвана от него работна сила на работника или служителя. Съгласно разпоредбата на чл. 128 от КТ работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

Установи се от представените платежни ведомости, че ищеца Л. Ц. е удостоверил с подписа си получаване на дължимото му трудово възнаграждение за месеците януари, февруари, март и април 2020г., изчислявано в общ размер на 1 635,20лв. – чиста сума за получаване. Съгласно разпоредбата на чл.270, ал. 3 от КТ изпълнението на произтичащото от писмения трудов договор парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника или посочено от него лице във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод по влог на работника, в които случаи не възникват съмнения за основаниято, на което работникът или посоченото от него лице е получило плащането – в този смисъл е и възприеманото в практиката на ВКС, изразена в решение № 89/29.03.2013 г. по гр. д. № 558/ 2012г., IV г.о., решение № 241/07.01.2015 г. по гр. д. № 3269/ 2014 г., III г. о., решение №258/03.11.2017г. по гр.д.№1007/2017г., IV г.о. на ВКС. В случая се установи от обсъдените платежни ведомости и заключение по СГЕ, че в тези документи е отразено дължимото и начислено според уговореното в трудовия договор възнаграждение на работника, както и че той е положил подписа си срещу дължимата сума. Ирелевантно за решаване на спора е дали работодателя е съставял и други документи – РКО и вписвал ли е такива в касовата книга на дружеството. Поради това и не са допуснати за събиране исканите от ищеца доказателства в тази насока.

Ответникът не ангажира доказателства, че е изплатил на ищеца

дължимото му за отработените дни през месец май 2020г. възнаграждение за отработените 8 работни дни, изчислявано в размер на 284,20лв. – чиста сума за получаване.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл.242, във вр. с чл.128 от КТ се явява основателен и доказан до размера на сумата от 284,20лв. (чиста сума за получаване) и следва да бъде уважен като такъв, респективно осъден ответника да заплати в полза на ищеца тази сума, като се присъди и законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане. Исковата претенция в останалата част до пълния претендиран размер от 2 828лв. се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли като такава.

По иска с правно основание чл.245, ал.2 от КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 245 ал.2 от КТ работодателят-длъжник трябва да заплати на работника или служителя- кредитор, при забава, която произтича от неизплатено трудово възнаграждение, обезвреда, която е определена в размер на основния лихвен процент за съответния период. Както се прие по-горе, ответника не е заплатил на ищеца дължимото му трудово възнаграждение за м.май 2020г., поради което дължи обезщетение за забава, претендирано от ищеца считано от 01.06.2020г. до датата на завеждане на исковата молба. Съдът приема, че размерът на това обезщетение, съизмеримо със законната лихва за процесния период се изчислява на 67,58лв. при използване на онлайн калкулатор на НАП за законна лихва. До този размер, съдът приема, че е основателна и доказана разглежданата претенция на ищеца и следва да бъде уважена като такава. В останалата част до пълния претендиран размер от 672,44лв. се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли като такава.

По въпроса за разноските: Ищецът е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 620лв. Съдът счита, че с оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от КТ ответника му дължи разноски в размер на 62лв. Ответникът е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 200лв. С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищеца му дължи разноски в размер на 1 080лв. Или по компенсация ищеца следва да бъде осъден да заплати на ответника деловодни разноски в размер на 1 018лв.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответника следва да заплати по сметка

на ПлРС държавна такса върху уважените искове в размер на 50лв. и разноски за вещи лица в размер на 39,50лв., съразмерно уважената част от исковете.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 242 от КТ, във вр. с чл.128 от КТ *** с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя ***, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на **Л. Н. Ц.** с ЕГН *****, сумата от **284,20лв.** (чиста сума за получаване), представляваща неплатено трудово възнаграждение за месец май 2020г., **ведно със законната лихва** върху тази сума, **считано от 04.10.2022г.** до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер от 2 828лв., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ възражението за прихващане на *** с насрещно вземане от 1 260,84лв., като недопустимо.

ОСЪЖДА, на основание чл.78 ал.3 от ГПК, **Л. Н. Ц.** с ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на *** с ЕИК *** сумата от **1 018 лв.**, представляваща деловодни разноски съразмерно уважената и отхвърлена част от исковете, по компенсация.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК *** с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя *** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на ПлРС държавна такса в размер на **50лв.** и разноски за вещи лица в размер на **39,50лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____